

Τα δύο άκρα, κατά τον άγιο Παΐσιο, και τα ζιζάνια (Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 3, 2020

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἕνας ζωντανός ὀργανισμός, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί «κοινωνία θεώσεως». Οἱ Χριστιανοί βαπτίζονται, χρίονται, κοινωνοῦν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἀγωνίζονται κατά τοῦ διαβόλου, τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου, μέ ποικίλους τρόπους καί βαθμούς, ὥστε ἀπό τό κατ' εἰκόνανά **φθάσουν στό καθ' ὁμοίωση**.

Ἐπάρχουν πολλές πνευματικές ἡλικίες τῶν Χριστιανῶν. Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι Θεραπευτήριον-Νοσοκομεῖο, σημαίνει ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπάρχουν πνευματικά ἄρρωστοι (ἀμαρτάνοντες), θεραπευόμενοι (μετανοοῦντες) καί θεραπευθέντες, πού εἶναι οἱ ἅγιοι. Οἱ τρεῖς αὐτές κατηγορίες εἶναι καί στούς Χριστιανούς καί στούς μοναχοῦς καί στούς Κληρικούς.

Ἔτσι, μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπάρχουν πολλές πνευματικές ἡλικίες καί ὑπάρχουν πολλά προβλήματα πού δημιουργοῦν αὐτές, γιατί μέχρι τόν θερισμό στόν ἀγρό τῆς Ἐκκλησίας, κατά τήν σχετική παραβολή τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. ιγ', 24-30), ὁ Ἰδιος σπέρνει σιτάρι, καί ὁ διάβολος, ὅταν κοιμοῦνται οἱ ἄνθρωποι, σπέρνει ζιζάνια. Ἔτσι συναυξάνονται καί τά δύο (σιτάρι καί ζιζάνια) μέχρι τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, καί ἐκεῖ θά γίνη ὁ χωρισμός. Οἱ ἄνθρωποι, συνήθως, θέλουν νά χωρίζουν τά ζιζάνια ἀπό τόν σῖτον πρῖν τόν θερισμό, ἀλλά ὁ Χριστός δέν τοῦς ἐπιτρέπει, γιατί αὐτό εἶναι ἔργο δικό Του, πού θά γίνη στήν Δευτέρα Παρουσία Του μέ τήν τελική κρίση.

Οἱ δοῦλοι εἶπαν στόν ἄνθρωπο πού ἔσπειρε τό σιτάρι: «θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά;», δηλαδή τά ζιζάνια. Ἐκεῖνος τοῦς ἀπάντησε: «οὐ, μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τόν σῖτον· ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφοτέρα μέχρι τοῦ θερισμοῦ, καί ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια καί δῆσατε αὐτά εἰς δέσμας πρὸς τό κατακαῦσαι αὐτά, τόν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τήν ἀποθήκην μου» (Ματθ. ιγ', 28-30).

Κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο δέν μπορεῖ τώρα νά γίνη ὁ χωρισμός μεταξύ τοῦ σίτου καί τῶν ζιζανίων, γιατί «ἀπ' αὐτῶν τῶν ζιζανίων πολλούς εἰκός μεταλαβέσθαι καί γενέσθαι σῖτον». Δηλαδή, μέχρι πού νά πεθάνη ὁ καθένας καί μέχρι τόν τελικό θερισμό καί αὐτοῖ πού φαίνονται ὡς ζιζάνια μποροῦν

νά γίνουν σιτάρι, όπως έγινε μέ τόν Ματθαῖο τόν Τελώνη, πού έγινε Εὐαγγελιστής, τόν Σαῦλο, πού έγινε Ἀπόστολος Παῦλος, καί τόν ληστή, πού έγινε πρῶτος πολίτης τοῦ Παραδείσου. Ἀκόμη, ὅπως γράφει, *«εἰ μέλλοιτε κινεῖν ὄπλα καί κατασφάττειν τοὺς αἰρετικούς, ἀνάγκη πολλοὺς καί τῶν ἁγίων συγκαταβάλλεσθαι»*. Αὐτό σημαίνει ὅτι μέ τήν «φόρα» πού ἔχει πάρει κάποιος νά ἐξολοθρεύσει αὐτούς πού θεωρεῖ αἰρετικούς μπορεῖ νά σκοτώσει καί τοὺς ἁγίους, ἀφοῦ αὐτός νομίζει ὅτι εἶναι κριτής τῆς οἰκουμένης καί πρέπει νά ἐξαφανίζονται ὅλοι ὅσοι ἔχουν διαφορετική γνώμη ἀπό αὐτόν.

Ἐπίσης, ὅπως λέγει, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός ἀπαγορεύει νά παρεμποδίζονται οἱ αἰρετικοί, νά ἀποστομώνονται ἢ νά ἀποκόπτεται ἡ θρασύτητά τους καί νά διαλύονται οἱ συγκεντρώσεις τους, ἀλλά ἀπαγορεύεται νά φονεύονται καί νά κατασφάζονται. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία κατεδίκασε τίς αἱρέσεις.

Κατά τόν **ιερό Θεοφύλακτο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀχρίδος**, πού ἀκολουθεῖ κατά βάση τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, **ὁ ἄγρός εἶναι ὁ κόσμος ἢ ἡ ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου. Ὁ σπορεύς εἶναι ὁ Χριστός καί καλὸ σπέρμα εἶναι οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ἢ οἱ λογισμοί. Ζιζάνια εἶναι οἱ αἱρέσεις καί οἱ πονηροὶ λογισμοί. Ἐκεῖνος πού σπέρνει τὰ ζιζάνια εἶναι ὁ διάβολος. Καθεύδοντες εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι λόγω ραθυμίας δίνουν χῶρο στοὺς αἰρετικούς καί τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς. Δοῦλοι εἶναι οἱ ἄγγελοι** οἱ ὁποῖοι ἀγανακτοῦν γιὰ τό ὅτι ὑπάρχουν αἱρέσεις ἢ λογισμοὶ πονηροὶ στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων καί θέλουν νά ξεριζώσουν καί νά κόψουν ἀπὸ τόν βίον τοὺς αἰρετικούς καί αὐτούς πού σκέφτονται πονηρά.

Ὅμως ὁ Θεός *«οὐ συγχωρεῖ τοὺς αἰρετικούς διὰ πολέμων ἀναλίσκεσθαι ἵνα μὴ συμπάσχωσι καί συναναλίσκονται καί οἱ δίκαιοι»*. Ἐπίσης, ὁ Θεός δέν θέλει νά κόψει τόν ἄνθρωπο καί τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς πού ἔχει μέσα του *«ἵνα μὴ καί ὁ σῖτος συνδιαφθαρῇ»*. Μάλιστα δέ ἀναφέρει τό παράδειγμα τοῦ Ματθαίου, τοῦ Παύλου καί τοῦ Ληστοῦ, οἱ ὁποῖοι *«ζιζάνια ὄντες οὐκ ἐξεκόπησαν, ἀλλὰ συνεχωρήθησαν ζῆν ἵνα αὐξηθῇ ἡ μετὰ ταῦτα αὐτῶν ἀρετὴ»*.

Οἱ ἐρμηνευτικὲς αὐτὲς ἀναλύσεις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου καί τοῦ ἱεροῦ Θεοφυλάκτου εἶναι πολὺ σημαντικὲς καί δείχνουν ὅτι **δέν ἔχουν ἀρμοδιότητα μεμονωμένοι καί μάλιστα ἐμπαθεῖς ἄνθρωποι νά διαχωρίζουν τὰ ζιζάνια ἀπὸ τόν σῖτο πρὶν τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ**. Ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῶν Συνόδων, στίς ὁποῖες συμμετέχουν θεοφόροι Πατέρες φωτιζόμενοι ἀπὸ τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἀντιμετωπίζει τίς αἱρέσεις καί τοὺς αἰρετικούς μέ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀλήθεια καί τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νά τὰ προφυλάξουν καί νά μὴν ἀσθενήσουν πνευματικά, ἀφήνοντας τὴν τελικὴ κρίση στὸν Χριστό.

Δέν πρέπει νά ἐνεργοῦμε μεμονωμένα, ἀλλὰ νά ὑπακούουμε στὴν Ἐκκλησία, τὴν

Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων, γιά νά διασφαλίζονται οἱ ἐνέργειές μας, καί νά μή κάνουμε λάθη, γιατί «τά πνευματικά λάθη πληρώνονται πολύ ἀκριβά»! Ὅταν κάποτε ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων, ἡ Ἱεραρχία, μπορεῖ νά κάνη κάποιο λάθος στόν χειρισμό τῶν διαφόρων θεμάτων, τότε ὁ Χριστός πού εἶναι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, μέ τό Ἅγιον Πνεῦμα θά φωτίσῃ τήν ἴδια τήν Ἱεραρχία νά διορθώσῃ τό τυχόν λάθος της, σέ ἐπί μέρους ζητήματα.

Εἶναι ἐπικίνδυνο νά διάγῃ κανεῖς μέ ἀλαζονεία, χρησιμοποιώντας τόν φανατισμό, πού στίς ἡμέρες μας μέ τά σύγχρονα μέσα ἐπικοινωνίας μπορεῖ νά προκαλέσῃ σύγχυση καί μεγάλη ζημία στούς Χριστιανούς. Γι' αὐτό **χρειάζεται ταπείνωση, πνεῦμα μαθητείας καί ὅταν θέλουμε νά ποῦμε τήν ἄποψή μας, τότε πρέπει νά ἀναφερθοῦμε στά Συνοδικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας.**

Ἐδῶ ἀπλῶς νά ἀναφερθῶ στήν μεγάλη καί εὐγενική μορφή τοῦ **ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ**, ὁ ὁποῖος ὅταν κατάλαβε ὅτι ἀναπτύσσεται ἡ αἵρεση τοῦ μονοθελητισμοῦ χρησιμοποίησε τά Συνοδικά ὄργανα γιά νά τήν ἀντιμετωπίσουν.

Ἐπειτα, γιά ὅλους μας εἶναι κριτής ὁ Θεός καί ὄχι οἱ ἄνθρωποι. Αὐτό σημαίνει ὅτι πρέπει νά μᾶς διακρίνῃ ἐκκλησιαστικό φρόνημα, ὅλους μας, Κληρικούς, μοναχοῦς καί λαϊκοῦς, καί νά ἔχουμε μεγάλη προσοχή γιά **νά μή δημιουργοῦνται σχίσματα καί διαιρέσεις μέσα στήν Ἐκκλησία**. Αὐτές οἱ σκέψεις μέ διακατεῖχαν αὐτόν τόν καιρό ὅταν ξαναδιάβασα στόν **ἅγιο Παῖσιο** κάτι πού εἶχα διαβάσει στό παρελθόν, πού μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση.

Ὁ ἅγιος Παῖσιος κάνει λόγο γιά τό **πῶς οἱ Κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί Χριστιανοί πρέπει νά ἀντιμετωπίζουν διάφορα ἐκκλησιαστικά θέματα**. **Ἔλεγε ὅτι θά πρέπει νά ἀποφεύγονται τά «ἄκρα»**. Ἄλλωστε, κατά τούς Πατέρας, οἱ ἀκρότητες εἶναι ἰσότητες. Μέ τά ἄκρα δέν ἐπιλύονται τά θέματα, ἀπλῶς αὐξάνονται.

Ὅταν ρωτήθηκε, λοιπόν, ὁ ἅγιος Παῖσιος «ποιά εἶναι ἡ σωστή ἀντιμετώπιση, ὅταν προκύπτουν δύσκολα ἐκκλησιαστικά θέματα» ἀπάντησε μέ ἕναν ὠραῖο, ἰσορροπημένο καί πατερικό τρόπο. Εἶπε:

*«Νά ἀποφεύγονται τά ἄκρα• μέ τά ἄκρα δέν λύνονται τά θέματα. Βλέπαμε παλιά, ὁ μπακάλης ἔβαζε λίγο-λίγο μέ τήν σέσουλα στήν ζυγαριά. Δηλαδή δέν ἔβαζε ἀπότομα πολύ οὔτε ἀφαιροῦσε ἀπότομα πολύ. Τά δύο ἄκρα πάντα ταλαιπωροῦν τήν Μητέρα Ἐκκλησία καί οἱ ἴδιοι πού τά κρατοῦν ταλαιπωροῦνται, γιατί τά δύο ἄκρα συνήθως καρφώνουν... Εἶναι σάν νά κρατᾶ τó **ἕνα ἄκρο δαιμονισμένος, ὅταν ἔχη ἀναίδεια πνευματική (περιφρόνηση γιά ὅλα), καί τό ἄλλο ἄκρο σάν νά τό κρατᾶ τρελλός, ὅταν ἔχη μωρό ζῆλο μέ στενοκεφαλιά**. Ἐνας πνευματικά ἀναιδής δηλαδή μέ ἕναν ζηλωτή, πού ἔχει μωρό ζῆλο, ποτέ δέν συμφωνοῦν, ἀλλά*

τρώνονται και χτυπιούνται, γιατί και οι δύο στεροούνται την θεία Χάρη. Τότε -Θεός φυλάξοι!- μπορεί να χτυπιούνται συνέχεια τα δύο άκρα και "άκρη να μην τούς βρίσκη" κανείς. Έκείνοι που θα μπορέσουν να λυγίσουν τα δύο αυτά άκρα, για να ένωθούν -να όμοιοήσουν-, θα στεφανωθούν από τον Χριστό με δύο άμαραντα στεφάνια.

Νά προσέχουμε να μη δημιουργούμε θέματα στην Έκκλησία ούτε να μεγαλοποιούμε τις μικρές ανθρώπινες άταξίες που γίνονται, για να μη δημιουργούμε μεγαλύτερο κακό και χαίρεται ο πονηρός. Όποιος για μικρή άταξία ταρασσεται και όρμάει απότομα με όργη, δῆθεν να την διορθώσει, μοιάζει με ελαφρόμυαλο νεωκόρο που βλέπει να στάζει ένα κερύ και όρμάει απότομα, με φόρα, για να τό διορθώσει δῆθεν, αλλά παίρνει σβάρνα ανθρώπους και μανουάλια, και δημιουργεί μεγαλύτερη άταξία την ώρα της λατρείας. Δυστυχώς στην εποχή μας έχουμε πολλούς που ταρασσουν την Μητέρα Έκκλησία. Όσοι από αυτούς είναι **μορφωμένοι έπιασαν τό δόγμα με τό μυαλό και όχι με τό πνεύμα τών Αγίων Πατέρων. Όσοι πάλι είναι αγράμματοι έπιασαν και αυτοί τό δόγμα με τά δόντια, γι' αυτό και τρίζουν τά δόντια, όταν συζητούν εκκλησιαστικά θέματα**, και έτσι δημιουργείται μεγαλύτερη ζημία στην Έκκλησία από αυτούς παρά από τούς πολέμιους της Όρθοδοξίας μας. Καλά είναι τό ποτάμι να μην είναι πολύ όρμητικό, γιατί παίρνει σβάρνα κούτσουρα, πέτρες, ανθρώπους, αλλά ούτε βέβαια πολύ ρηχό, γιατί θα κάθωνται κουνούπια...

Είναι μερικοί πάλι που ασχολούνται με την κριτική ο ένας του άλλου και όχι με τό γενικότερο καλό. Παρακολουθεί ο ένας τόν άλλο περισσότερο από τόν έαυτό του. Κοιτάζει τί θα πῆ ἢ τί θα γράψη ο άλλος, για να τόν χτυπήσει κατόπιν αλύπητα, ενώ ο ίδιος, εάν έλεγε ἢ έγραφε τό ίδιο πράγμα, θα τό υποστήριζε και με πολλές μαρτυρίες από την Αγία Γραφή και τούς Πατέρες. Τό κακό που κάνει είναι μεγάλο, γιατί άφ' ενός μέν άδικεί τόν πλησίον του, άφ' έτέρου δέ τόν γκρεμίζει μπροστά στά μάτια τών πιστών. Πολλές φορές μάλιστα σπέρνει και την άπιστία στις ψυχές τών αδυνάτων, γιατί τούς σκανδαλίζει. **Όσοι δικαιολογούν την κακία τους με τόν δῆθεν έλεγχο τών άλλων και όχι του έαυτού τους ἢ με τό να δημοσιεύουν στόν κόσμο εκκλησιαστικές καταστάσεις -άκόμη και πράγματα που δέν λέγονται- προφασιζόμενοι τό "είπέ τῆ Έκκλησία", άς κάνουν πρώτα αρχή από την μικρή τους εκκλησία, την οίκογένειά τους ἢ την Αδελφότητά τους και, εάν τούς φανῆ καλό, τότε άς ρεζιλέψουν και την Μητέρα Έκκλησία. Τά καλά παιδιά, νομίζω, δέν κατηγορούν την μάνα τους.**

Όλοι χρειάζονται στην Έκκλησία. Όλοι προσφέρουν τίς υπηρεσίες τους σ' αυτήν• και οι ἡπιοι χαρακτήρες και οι άυστηροί. Όπως στό σῶμα του ανθρώπου είναι άπαραίτητα και τά γλυκά και τά ξινά, άκόμη και τά πικρά ραδίκια, γιατί τό καθένα έχει τίς δικές του ουσίες και βιταμίνες, έτσι και στό Σῶμα της

Ἐκκλησίας ὅλοι εἶναι ἀπαραίτητοι. Ὁ ἕνας συμπληρώνει τόν χαρακτήρα τοῦ ἄλλου καί ὅλοι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ἀνεχώμαστε ὄχι μόνον τόν πνευματικό χαρακτήρα τοῦ ἄλλου ἀλλά ἀκόμη καί τίς ἀδυναμίες πού ἔχει σάν ἄνθρωπος. Δυστυχῶς μερικοί ἔχουν παράλογες ἀπαιτήσεις ἀπό τούς ἄλλους. Θέλουν νά ἔχουν ὅλοι ἴδιο πνευματικό χαρακτήρα μέ τόν δικό τους, καί ὅταν κάποιος δέν συμφωνῇ μέ τόν χαρακτήρα τους, δηλαδή ἢ εἶναι λίγο ἐπεικῆς ἢ λίγο ὀξύς, ἀμέσως βγάζουν τό συμπέρασμα ὅτι δέν εἶναι πνευματικός ἄνθρωπος» (Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου Λόγοι, "Μέ πόνο καί ἀγάπη γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο", ἔκδ. Ἱερόν Ἡσυχαστήριον «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης, τόμος Α΄, σελ. 322-324).

Ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Παΐσιου εἶναι καθαρός, σάν τό χρυσάφι εἰκοσιτεσσάρων καρατίων, γι' αὐτό δέν χρειάζεται κανέναν ιδιαίτερο σχολιασμό.

Ἀπλῶς νά ὑπογραμμισθῇ ὅτι τό «δόγμα» δέν πρέπει νά τό πιάνουμε μέ «τό μυαλό», ὅπως κάνουν «οἱ μορφωμένοι», καί νά ἀγνοοῦμε «τό πνεῦμα τῶν Πατέρων», οὔτε νά τό πιάνουμε μέ «τά δόντια», ὅπως κάνουν οἱ ἀγράμματοι» καί «τρίζουν τά δόντια», καί μέ τόν τρόπο αὐτόν συζητοῦμε «ἐκκλησιαστικά θέματα, καί ἔτσι δημιουργεῖται μεγαλύτερη ζημία στήν Ἐκκλησία ἀπό αὐτούς παρά ἀπό τούς πολέμιους τῆς Ὁρθοδοξίας μας». Τό σημαντικό εἶναι νά βλέπουμε «τό πνεῦμα τῶν Πατέρων».

Μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπάρχουν πολλά χαρίσματα καί πολλοί χαρακτήρες, τούς ὁποίους πρέπει νά ἀνεχόμαστε, ἀλλά πρέπει νά «ἀποφεύγονται τά ἄκρα• μέ τά ἄκρα δέν λύνονται τά θέματα», διότι τά δύο ἄκρα ἑνός πράγματος εἶναι σάν νά τά κρατοῦν ἕνας «δαιμονισμένος», πού ἔχει «ἀναίδεια πνευματική» καί ἕνας «τρελλός», δηλαδή «ζηλωτής πού ἔχει μωρό ζῆλο». «Καί οἱ δύο στεροῦνται τήν θεία Χάρη». Καί αὐτοί δέν βλέπουν τόν ἑαυτό τους «τήν μικρή τους ἐκκλησιαστική οἰκογένεια», ἀλλά ἐπιδιώκουν νά «ρεζιλέψουν καί τήν Μητέρα Ἐκκλησία». Ὅμως, αὐτά εἶναι ἀπαράδεκτα, γιατί «τά καλά παιδιά, νομίζω, δέν κατηγοροῦν τήν μάνα τους».

Ἔτσι, «οἱ δαιμονισμένοι» καί «οἱ τρελοί» κάνουν μεγάλο κακό στήν Ἐκκλησία καί τήν κοινωνία. Ὄποτε, «ἐκεῖνοι πού θά μπορέσουν νά λυγίσουν τά δύο αὐτά ἄκρα, γιά νά ἐνωθοῦν –νά ὁμονοήσουν– θά στεφανωθοῦν ἀπό τόν Χριστό μέ δύο ἀμάραντα στεφάνια».

Ὅλοι οἱ Πνευματικοί Πατέρες, τούς ὁποίους ἔστειλε ὁ Θεός στήν ζωή μου, Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτισης Σεβαστιανός, Μητροπολίτης Ἐδέσσης Καλλίνικος, ἅγιος Παΐσιος, ἅγιος Σωφρόνιος, π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος κ.ἄ. **ἦταν ὑπέρ τοῦ μέτρου καί ἐναντίον τῶν ἄκρων**, τά ὁποῖα δημιουργοῦν προβλήματα στήν Ἐκκλησία.

Ὁ ἅγιος Σωφρόνιος εἶπε σέ μιά ὁμιλία του: «Ἡ καλύτερη μέθοδος γιά νά

διορθώσουμε την κατάσταση μέσα στην Έκκλησία είναι να προσευχόμαστε για αυτήν με κλάμα. Ο Chavchavadzé, ένας άγιος της Γεωργιανής εκκλησίας, "άρπάχθηκε" στους ούρανοους, όπου είδε τους αγίους να κλαΐνε για την Έκκλησία. Θα σάς πω ότι έντυπωσιάστηκα από την όραση αυτή. Εκεί προσεύχονται για την Έκκλησία, και αυτή είναι η καλύτερη όδος για να διορθώσουμε τά πράγματα, όχι η όδος των κρίσεων, των μη σωστών ενεργειών, των συκοφαντιών κλπ. Να έχετε λοιπόν μιá σωστή, εϋθεία θεώρηση των πραγμάτων και να ενεργείτε στην Έκκλησία με τρόπο έξισου σωστό. Να κλαΐτε για την Έκκλησία. Να κλαΐτε για όλη την ανθρωπότητα. Γιατί για όλη την ανθρωπότητα; Διότι ολόκληρη η ανθρωπότητα νοσεΐ».

Τελικά, «οί ακρότητες πού είναι ισότητες» κάνουν μεγάλο κακό στην Έκκλησία, στο έξωτερικό της μέρος, ή όποία έχει ανάγκη από προσευχή και θετική διακονία, και βέβαια είναι ανάγκη να γνωρίζουμε ότι ό χωρισμός του σίτου από τά ζιζάνια είναι έργο του Χριστού, πού θα γίνη στην Δευτέρα Παρουσία Του, και δέν είναι δικό μας έργο.

(Πηγή: parembasis.gr)